

crònica del canvi

2 DE NOVEMBRE DEL 2003 // Núm. 5

La imatge de Pasqual Maragall presideix la tanca electoral del PSC. El missatge posa l'èmfasi en la necessitat de votar el canvi per portar aires nous al Govern de Catalunya.

Arrenca la campanya per fer president Maragall

Els candidats faran actes arreu del país per explicar el Programa Social de Catalunya

PER COL·LABORAR

www.maragall.org

Totes les enquestes pronostiquen que el Canvi podrà doblegar el sistema electoral de CiU

Pàgina 3

ENTREVISTES

Marcelino Iglesias
"Pujol va intentar vendre l'Ebre a canvi dels vots del PP"
Pàgina 4

Isabel Cuixet

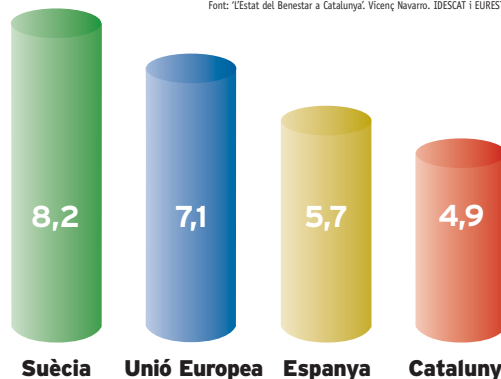
"Falta aire fresc. Pasqual Maragall m'agrada i punt!"
Pàgina 12

UNIVERSITAT

Jordi Nadal Oller
Javier Tejada
Jordi Maluquer de Motes
Pàgina 8

Percentatge de PIB dedicat a la sanitat pública (1999)

Font: 'L'Estat del Benestar a Catalunya'. Vicenç Navarro. IDESCAT i EURESTAT

El PSC vol garantir un mínim de 10 minuts per cada visita mèdica

El projecte socialista també pretén reduir les llistes d'espera i incloure l'atenció als malats mentals i als drogodependents en la xarxa de salut general
Pàgina 7

El PSC vol limitar els mandats i CiU s'hi oposa

La proposta de Pasqual Maragall de limitar a dues legislatures la permanència al capdavant de la Generalitat, no compta amb el suport de les forces polítiques de la dreta. El primer en dir públicament no a la limitació del mandat presidencial va ser el candidat de Convergència i Unió, Artur Mas. Segons Mas aquesta és una regulació "no necessària". L'actual conseller en cap entén que la limitació correspon només als països que tenen règim presidencialista. El Partit Popular ha coincidit amb Mas en el rebuig a la proposta de Maragall. El dirigent conservador Alberto Fernández Díaz no es va estar de recordar que Maragall havia estat 15 anys alcalde de Barcelona. Limitar la permanència d'una mateixa persona a la presidència a un màxim de 8 anys, després dels 23 anys de Jordi Pujol com a màxim responsable de la Generalitat, és la primera d'una sèrie de mesures que Pasqual Maragall considera imprescindibles per aconseguir la rehabilitació de la vida política catalana. Altres propostes en aquesta direcció fan referència als contractes d'obres i serveis, a les assignacions dels alts càrrecs i assessors o al fet que les retribucions íntegres de tot el personal de la Generalitat puguin ser consultades a Internet.

300 alcaldes i regidors independents donen suport al canvi

Pàgina 9

Falten
2
setmanes
pel
canvi

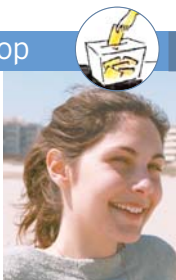
LÍNIA DIRECTA

per primer cop

MARINA POL:
'Del blanc i negre al color'

Amb vint anys, estudia direcció i administració d'empreses, tot i que no es veu darrere d'un despatx de fusta fosca dirigint negocis i executant plans de negocis sense ànima. A l'horitzó, la Marina Pol hi veu el Tercer Món i s'hi veu implicada, des d'una ONG perquè "el sistema és imperfecte, ja ho sé, i s'ha de canviar des de dins".

Entén que el vot del proper 16 de novembre és el primer pas necessari per qualsevol construcció de futur "som un gra de sorra minúscul, és cert, però gra a gra es fa la

platja, i a la política som milers". Amb els anys li ha canviat la imatge de la política, perquè "de petita, l'associava a uns senyors grans i seriosos, en blanc i negre, sense color". Avui, espera amb ganes les eleccions, perquè ara la política l'entén amb mil colors.

iviva
Honduras!... i

per: lu Forn

És l'hora dels adés

Quines coincidències que té la vida, oi? En un mateix cap de setmana hem viscut tres esdeveniments complementaris: la Conferència de Donants, el Saló del Manga i el Barcelona Meeting Point. La complementarietat està en que la Conferència de Donants era una gran trobada immobiliària organitzada per veure qui "manga" més a l'Iraq. Ah, i amb un mèrit afegit: que tot està fet des del desinterès, perquè l'Iraq no té ni una trista bombolla immobiliària. Efectivament, entre Sadam, els nord-americans i la resistència fomentada pels nord-americans, allà no hi queda sencera ni una bombolla.

I quin èxit, senyora. Imaginin, els donants són senyors que, després de pregar-los molt, han tingut el gest de concedir uns crèdits a l'Iraq perquè reconstrueixin el que va quedar destruït pels bombardejos ordenats pels governs on fan els seus negocis els senyors que han tingut el gest de concedir uns crèdits a l'Iraq. Això sí que és un cercle virtuós i no el dels nois Laporta.com. El que m'estranya és que empresaris com Juan Rosell, president de

Fomento del Trabajo (de su trabajo, claro) o com Santiago Fisas, un mite i un exemple empresarial, no hagin anunciat encara que s'estableixen a l'Iraq. Al primer se li apareixen esquerranosos amb cua i banyes per les cantonades i, pobret, està tan espantadet que la casa Dodot ja ha creat la línia Rosell, triple absorció. El segon, pare del regidor del PP a l'Ajuntament de BCN del mateix nom, diu que si aquí guanya l'esquerra s'endú la seva empresa.

Res, home, res. Juan, Santi... No us ho penseu ni un minut més. Ara que heu de marxar d'aquest país perquè quatre rojos pretenen governar (santa innocència la dels rojos, oi?), quin lloc millor per establir-vos que a l'Iraq? Un país on gràcies a la coalició humanitària formada per Estats Units, la Gran Bretanya i Espanya, ara hi ha prosperitat, tranquil·litat i seguretat... només cal consultar la llista diària d'atemptats.

Apa, macos, cap a l'Iraq hi falta gent. I no patiu, que allà no hi ha rojos. Allà hi ha verds, però no verds de color ecologista, sinó verds de color de dòlar.

finestra oberta

Àngel Clua Ríos
Secretari general de
Química i Energia UGT Tarragona

"No pot ser que s'edifiqui a prop de la petroquímica"

Al complex petroquímic de Tarragona hi treballen més de 8000 persones. És, per tant, una peça clau en l'economia i en la vida de l'àrea.

—Com va l'equilibri entre la química i el turisme?
—Des del setembre tenim un nou Pla Director de les activitats industrials i turístiques del Camp de Tarragona però per part nostra, seguirem reivindicant dues qüestions: un recurs de reposició sobre la transformació dels usos d'algunes empreses i el tema de les distàncies respecte la població civil.

—Quina és la normativa?
—Hi ha una norma europea que marca les directrius de seguretat i nosaltres reclamem que el Pla Director ho respecti. Hi ha municipis com Vila-Seca que estan creixent molt a prop de la indústria; no pot ser que es pugui edificar a 500 metres quan ja s'establia una distància de dos quilòmetres l'any 60.

—I què fareu per que això no passi?
—A partir d'ara ens queda la via dels recursos, haurem d'anar si cal al contenciós-administratiu. Les distàncies s'han de mantenir.
—Quan es va produir l'accident de Puertollano, aquí, tots els sectors de Tarragona vàreu defensar la seguretat.

—Ja fa molt anys que hi vam començar a treballar. Ningú pot dir que es pot garantir el 100%, però aquí hi ha nivells de seguretat importants. Exigim millores tècniques i de formació. Nosaltres, l'UGT i l'AEQT vam ser els primers en fer curses per la gent que entrava nova a la química i hi han passat 5000 treballadors. Això sí, fa 25 anys que estem demanant que hi hagi una unitat de cremats a Tarragona.

—El problema són les subcontractacions?
—Suposen el 30% de la gent que treballa a la química. El problema són les parades de manteniment, però de totes maneres aquí no hem tingut accidents molt greus.

—Què demana al nou govern de Catalunya?
—Tenim un compromís de progrés, tenim un Pla Director, el PLASEQTA, el Panel Públic per dialogar sobre els problemes de la petroquímica. El que hem de fer és que tot això funcioni de debò. Reclamem una llei perquè les subcontractacions siguin les mínimes possibles i sobretot perquè es mantinguin les plantilles fixes. No és només una qüestió laboral, ho és també de seguretat.

val més callar

Álvarez Cascos

"La Autopista A-7 es una concesión. El concesionario efectúa un gasto y ha de retornarlo como inversión. El Gobierno lo único que tiene que hacer es controlar que la prolongación de la concesión o el precio del peaje no sea excesivo"

J.A. Duran Lleida

"Aquest diari es la crònica de l'engany, crònica de la impotència perquè és un exemple d'impotència de qui aspira a governar el país, la crònica d'una mentida, la crònica de la ignorància, un llibre purament pamfletari"

Jordi Pujol

"Hi ha coses que no les hem pogut defensar a través de l'Estatut, sinó amb la nostra força a Madrid"

Mariano Rajoy

"La actual direcció de CiU, encabçada per Artur Mas, està dilapidando la mejor herencia de Jordi Pujol"

EL TIRADOR

crònica del canvi

Edita: Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)
Producció: Magentamedia s.l.
Consell Editorial:
Javier Cercas
Narcís Comadira
Antoni Dalmáu
Anna Duocastella
Rafael Nadal
www.psc.es
www.maragall.org

Adreça: c/Nicaragua 75 08029 Barcelona
Dipòsit Legal: GI-1268-2003

ÚLTIMA ENQUESTA ENCARREGADA PEL PSC

Maragall es manté com a favorit i Mas retrocedeix

L'últim sondeig encarregat pel PSC atorga a la candidatura del Canvi un avantatge de 5,2 punts sobre CiU. Els socialistes mantenen la projecció de vot amb tendència a l'alça mentre que CiU perdria les opcions de governar

Evolució de la intenció de vot Eleccions Autonòmiques				
	Enquesta PSC 15/10/2003	El Periódico 5/10/2003	La Vanguardia 14/9/2003	Resultats 1999
PSC	37,6%	37%	36,4%	37,8%
CiU	32,4%	33%	33,7%	37,6%
ERC	13,2%	13,3%	15,1%	8,7%
PP	9,7%	8,9%	7,8%	9,5%
ICV	5,1%	5,7%	5,9%	2,5%*
Altres	2%	2,1%	1,4%	1,4%

*Per separat, EUiA va obtenir 1,4%

DIDAC BOZA

Segons el sondeig realitzat el passat 15 d'octubre, les candidatures del PSC-Ciutadans pel Canvi obtindrien el 37,6% dels vots, CiU n'aconseguiria el 32,4%, ERC el 13,2%, ICV el 5,1% i el 2% restant seria per altres formacions. Dels resultats d'aquesta enquesta es desprèn que, tant l'avantatge de 5,2 punts del PSC sobre Convergència i Unió (CiU), com la distribució de la resta de vot entre les diferents forces polítiques farien possible un nou govern de la Generalitat presidit per Pasqual Maragall i deixarien Artur Mas sense opció de pactes alternatius a una majoria del Canvi. L'estudi preelectoral es va efectuar mitjançant consultes telefòniques distribuïdes per tot Catalunya.

CONTINUA CAIENT EL VOT DE CIU

Evolució del vot a les diferents opcions polítiques a Catalunya des dels resultats electorals de 1999 es pot resumir així: el PSC es manté estable com a primera força política amb una lleugera

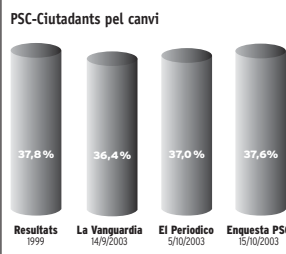
Pasqual Maragall seguirà explicant el seu "programa social de Catalunya" durant la campanya electoral

però constant tendència a l'alça segons les darreres enquestes. Mentrestant, Convergència i Unió ha anat perdent projecció de vot a cada enquesta des de la primera que es va publicar a La Vanguardia en iniciar-se l'etapa preelectoral, el 14 de setembre passat. En qualsevol cas, els resultats que els sondejos auguren a Artur Mas estan lluny dels que va aconseguir Jordi Pujol com a candidat de CiU ara fa quatre anys. Entre el 37,6% de vots que va aconseguir la formació nacionalista l'any 1999 i el 32,4% que li atorga l'últim sondeig encarregat pel PSC hi ha exactament la mateixa distància que convergeix a Maragall en favorit respecte a Artur Mas.

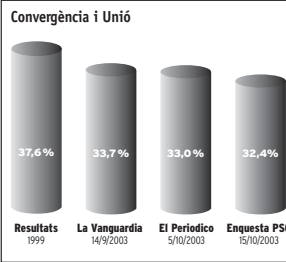
SUPERAR LA BARRERA DEL SISTEMA ELECTORAL

Els sondejos publicats des del mes de setembre coincideixen en un aspecte significatiu: el Canvi liderat per Pasqual Maragall pot superar aquesta vegada sí la barrera d'un sistema electoral que fins ara ha beneficiat sempre Convergència i Unió. La prova més clara es va donar fa quatre anys quan la candidatura de Pujol va obtenir dues dècimes menys de vots que el PSC, però va acabar tenint 4 diputats més al Parlament.

La campanya electoral que acaba d'arrencar aquesta setmana té pels responsables socialistes un objectiu clar: comple-

tar l'explicació de pro- ca social, qüestions que,

també segons les enquestes, ocupen els primers llocs d'interès per part dels ciutadans. Ara, ja en campanya electoral, el PSC-CpC desplega actes per tot Catalunya.

1000 raons pel canvi

Rosa Regàs
Esriptora

"Que Maragall faci per Catalunya el que ha fet per Barcelona. No hi ha canvi més necessari que aquest"

Sergi Mingot
Alpinista

"Un canvi perquè la dreta catalana ha errat el camí per portar el poble català al cim. Aconsegum-lo amb Pasqual Maragall!"

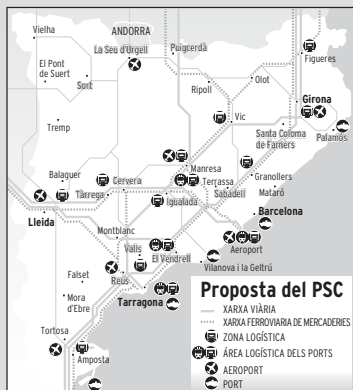
Valentí Massana
Medatlista olímpic

"Que canviï la gestió de l'esport a nivell social i a nivell professional. Els diners han de ser al camp, no a la banqueta!"

El Canvi aposta per una Catalunya forta en logística

El equip de Paqual Maragall en matèria d'infraestructures preveuen estendre l'eix de progrés econòmic de Catalunya també cap a les zones de l'interior del país. El PSC vol reforçar el paper logístic de ciutats com Lleida, Cervera, Manresa, Vic, Figueres, o totes aquelles que siguin punt d'encreuament dels grans eixos de carreteres o ferrocarrils. Tots aquests nuclis logístics han de jugar un paper molt important pel que fa a la distribució de mercaderies i el proveïment de serveis ja sigui en l'àmbit de Catalunya o en el radi més ampli de l'euroregió Pirineus-Mediterrània.

Segons el portaveu del PSC en matèria d'infraestructures, Manel Nadal, "quedaria superat així el model aplicat pel govern actual de Convergència i Unió que ha continuat apostant per una Catalunya únicament recolzada en l'eix litoral, per passar a un nou model en el qual impulsarem el desenvolupament logístic de tot Catalunya". L'objectiu dissenyat per l'equip del Canvi estructurar una xarxa intermodal formada per carreteres, ferrocarrils, aeroports i ports. En els dos mapes de la dreta apareix la comparació entre la xarxa logística que es proposa impulsar el PSC i la situació actual.

JUANCHO DUMALL ENTREVISTA A MARCELINO IGLESIAS, PRESIDENT D'ARAGÓ

Marcelino Iglesias, ha estat una de les primeres veus obertament favorables a l'euroregió Pirineus-Mediterrània, proposada per Pasqual Maragall

"Pujol va intentar vendre l'Ebre a canvi dels vots del PP"

Juancho Dumall
periodista

Marcelino Iglesias és el primer president que repeteix mandat en la història de l'autonomia aragonesa. Ha governat durant dues legislatures marcades per les protestes contra el transvasament i per una arrancada econòmica sense precedents a la comunitat.

—Davant la batalla mantinguda pel seu govern contra el Pla Hidrològic Nacional (PHN), creu que es farà el transvasament de l'Ebre?

—Cada vegada té menys suport. És una fórmula tecnològicament superada, econòmicament insostenible i ecològicament insostenible. El propi govern del PP sap que hi ha fórmules molt millors i més barates. Ara, únicament el mantenen per poder arribar amb aquest espantall fins les eleccions de març. Però llavors, el transvasament es diluirà com si fos de sucre.

—Després de la resposta a les comarques de l'Ebre, quina incidència pot tenir el PHN en

el procés electoral de Catalunya?

—Hi jugarà un paper molt important. Tant a Aragó com Catalunya hem vist que ha estat un pla imposat, que no han volgut negociar mai. Era o tot, o res. En la batalla política catalana aquest tema és importantíssim. Un dels errors polítics més grans de Pujol ha estat intentar vendre l'Ebre a canvi dels vots del PP al Parlament.

—Però a diferència del que sembla, Aragó no només pensa en l'Ebre. Per exemple, Saragossa està fent un salt econòmic.

—Saragossa i el conjunt d'Aragó trauren rendibilitat de la seva situació gràcies a les noves comunicacions. Serà un dels espais que més creixerà en els pròxims 25 anys. Tindrem a l'abast a 20 milions de persones que són els consumidors de més capacitat adquisitiva del conjunt del país. Per això estem fent la plataforma logística més important d'avió a Europa, amb el convenciment que aquest és el gran coll d'ampolla de la nova economia. Es pot vendre molt ràpid per internet, però el més difícil és distribuir en 24 hores. Aquest és el gran repte.

—Junt amb el dinamisme que té la vall central de l'Ebre i la ciutat de Saragossa, existeix a Aragó el problema endèmic de la falta de població a les comarques d'Osca i Teruel. Hi ha solució?

—Estem entrant en una nova etapa, per primera vegada creixem en població d'una manera clara, tenim més nens a les escoles, estem digerint a més de 50.000 immigrants, la nostra economia creix per sobre de la dels nostres veïns...

—Hi pot ajudar el projecte d'Euroregió plantejat per Pasqual Maragall?

—Sóc molt conscient que la dreta ha jugat a atiar l'enfrontament entre veïns. Però jo aspiro a tenir una relació franca, d'igual a igual amb

els veïns catalans, navarresos o francesos. El plantejament de coordinar accions en una Euroregió de les més de 40 que funcionen a Europa és molt positiu. Li he dit a Maragall que quan sigui president ens assurem a parlar sobre un projecte que a mi m'agrada. Estem en la construcció d'Europa, que vol superar les fronteres i que pot fer possible amb el desenvolupament de les euroregions i dels programes interregionals. Per tant, és tan ortodox el que planteja Maragall que és escandalós que personatges del govern d'Aznar l'hagin plantejat com un projecte estrany.

—Què opines de la reforma de l'Estatut de Catalunya que plantegen diverses forces polítiques, entre elles el PSC?

—Estatuts i Constitució tenen previstos mecanismes de reforma. Nosaltres l'hem reformat dues vegades en profunditat. Una de les reformes va incloure que Aragó passés de regió a nacionalitat. Avui Aznar ens diria antipatriotes o independentistes. Hem demostrat que els estatuts es poden reformar amb acords grans.

Maragall ho fa amb sentit de responsabilitat, per tant crec que sortirà bé.

—Està en retrocés la visió de l'Espanya plural que consagra la Constitució?

—Hi ha una crisi perquè Aznar ha obert altra vegada la caixa dels vells esperits de la dreta espanyola uniformista, del pensament únic. Quan analitzem els 25 anys de Constitució i de l'Estat autònom veurem que el reconeixement de la pluralitat ha estat el gran èxit a Catalunya i també a Extremadura. Enfront el discurs subliminal del PP que diu que la pluralitat ens fa més dèbils, jo defenso que els estats més forts del món, com Estats Units o Alemanya, són molt plurals, tenen una gran descentralització i són molt respectuosos amb els seus estats.

El projecte d'Euroregió que proposa Maragall és molt positiu per Aragó

las

páginas

de sucesos. La Constitució no es intangible. La dreta no hace más que contraprogramar. Si Cataluña siguiera empeñada en la vía pujolista de distinguirse sólo por ser diferente, al final sólo interesaría a los entomólogos.

Revista
de premsa

EL PAÍS 18/10/2003

Sostiene Maragall

Enric Company

...la más fuerte de las maragalladas es nada menos la que pretende hacer de Cataluña una parte normal de España. Tan normal como que no le haga falta ir blandiendo su nacionalismo. O sea, que la apuesta es fuerte.../ Así, de tema en tema, como él dice, Maragall dio nueva prueba de su voluntad de no renunciar nunca a la expresión de las ideas, por mucho que a veces escucen a unos u otros. Los muertos del terrorismo no deberían estar en las portadas, sino en

SEGRE 28/10/2003

I Ara, Catalunya

Pilar Cernuda

...Maragall té moltes possibilitats de governar perquè tindrà el suport de l'esquerra, ja que CiU es dol cada vegada més de la desaparició de Pujol al capdavant de la seva candidatura substituït per un Artur Mas que no arriba ni de lluny a Jordi Pujol i que defensa uns projectes de futur que, en alguns casos, freguem el disbarat.../Quan falten vint dies per a les eleccions catalanes tot apunta que Mas quedarà de líder de l'oposició...

J. J. NAVARRO ARISA

Nivell europeu

Totes les ciutadanes i ciutadans europeus que tinguin 23 anys o més han viscut alguna vegada un canvi de govern al nivell més proper de l'administració, més enllà de l'àmbit local. ¿Tots? No exactament: els habitants de Catalunya nascuts després de 1980 només han conegut un sol president de la Generalitat i una sola coalició de forces polítiques en el govern. Els canvis periòdics i l'alternança en el poder formen part de l'estil polític europeu. A Catalunya estem clarament per sota del nivell continental.

Algú podrà dir que l'excepció catalana es deu bàsicament a la joventut de les nostres institucions democràtiques i autonòmiques i a la personalitat irreplicable de la força hegemònica durant aquest temps. Tanmateix, en una democràcia sana, fins i tot les personalitats més excepcionals necessiten renovar-se perquè la seva operativitat declina amb el desgast del poder. I si parlem de circumstàncies excepcionals, fóra difícil imaginar una situació més delicada que la de la República Federal d'Alemanya a la seva fundació, l'any 1049, quan el democràtic Konrad Adenauer va prendre possessió com a canceller. Malgrat tot, ni Adenauer ni la Democàcia Cristiana van mantenir-se en el poder durant 23 anys.

En el context de les democràcies occidentals, el canvi és més que un caprici, una prova de salut democràtica, i això es pot dir tant dels partits com dels líders. Personalitats cabdals de la història del segle XX com Franklin Roosevelt o Winston Churchill ni tan sols es van acostar a la plusmarca catalana de 23 anys en el poder, i dirigents tan importants en la recent història europea com Helmut Kohl, Margaret Thatcher, François Mitterrand, Olof Palme, Willy Brandt o Valéry Giscard d'Estaing van exercir el poder molt menys temps. Ni tan sols Charles De Gaulle, el més carismàtic dels líders europeus, va estar en el poder més de catorze anys, i encara en dos períodes. Els exemples contraris són tan poc edificants com el de la Democàcia Cristiana italiana i tan poc exemplars com el del seu líder, Giulio Andreotti, que es va passar gairebé mig segle entrant i sortint del govern entremig de maquinacions inconfessables.

Duen que la política catalana és la més europea de les polítiques hispàniques. És el moment de verificar-ho en un nivell tan cabdal com el de l'alternança. Catalunya necessita aquest canvi des de fa temps i ara és el moment de fer-lo realitat. Potser l'últim moment possible sense deteriorar la salut democràtica del país i desfassar-se del tot del nivell europeu.

J.J. Navarro Arisa, periodista, escriu una secció diària a l'Avui

Pronòstics i rodolins

Xavier Rubert de Ventós
és escriptor i filòsof

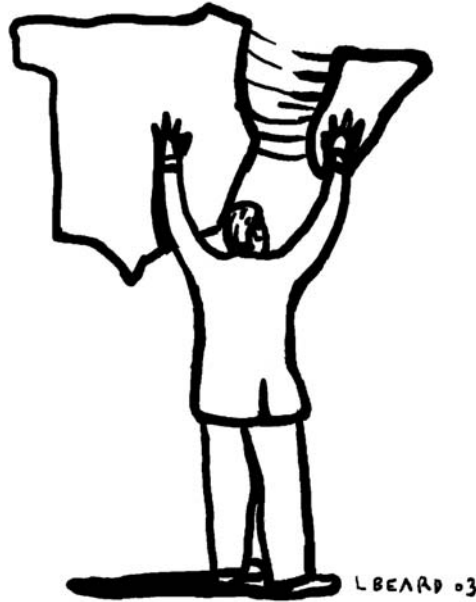
XAVIER RUBERT DE VENTÓS

En la presentació del llibre *Maragall afirma* Enric Juliana va dir que si Pasqual Maragall optava per ser President era "per servir sense obeir". Jo el crec capaç d'això i de més: capaç també d'enfrontar sense crispar l'adversari, de resoldre sense simplificar els problemes, etc. M'explico. Una acció és tant més poderosa quant més ampli i variat és el ventall de les variables que en ella vénen a confluïr. La lupa arriba a cremar el paper o la pell quan concentra la llum en un sol punt. Les reflexions i decisions de Maragall són també d'aquesta mena: concentren les energies i a vegades també cremen. D'aquí que els seus actes encetin més d'una pell fina fins... fins que acaben manifestant-se com l'obertura d'un horitzó que no havíem imaginat com a possible fins que Maragall el presentà com a real i versemblant. O és que algú gosaria dir avui que ja imaginava, ara fa 15 anys, la Barcelona que ens ha deixat on fins i tot els problemes que afronta —que n'hi ha— són ja de "nova generació"?

Doncs bé, ara ens diu que vol deixar així també a Catalunya. I jo, com en el cas anterior, tampoc tinc imaginació suficient per visualitzar-ho; tan sols la seva trajectòria i

Maragall és capaç d'enfrontar sense crispar l'adversari, de resoldre sense simplificar els problemes

experiència en permet de creure-ho. De creure, per exemple, en una Catalunya capaç d'allunyar-se cada cop més tant de les desigualtats patenes (en l'habitatge, la sanitat, el territori) com de les seves pulsions latentes. Em refereixo a les pulsions latents, diguem-ne, un capitalisme de guardiola, una ètica del "sucrar-hi", una poètica del rodolí, una ètica del "tenir-ho tot pagat", un estilisme del

greuge, un cofoisme dels pots petits on hi ha la bona confitura... Em costa més de creure, per contra, en la correlació de forces que li cal a Maragall per tal de generar el contrapunt peninsular que tot plegat requereix i que fóra més o menys, i per dir-ho en rodolines:

*Una Espanya amb menys èxit
Una Espanya que perd sanya
Una Espanya que no empenya
Que tot just ens acompanya
I amb la que es pot fer-hi...*

Tot i això, penso que el projecte Maragall ens ha d'afavorir als catalans, molt i molt aviat; sobretot si es deixa marcar com cal per una Esquerra Republicana que va fent gruix. I crec també que ens ha d'afavorir a mig i a llarg termini. Perquè, veiem, de les dues, una: o bé "Madrid" s'arriba, es blinca i renuncia a aquesta artrítica espinada radiocèntrica amb què ens volen vertebrar, i aleshores Visca, Visca, Visca! O bé això no passa, i aleshores estarà ben clar quina és la propera passa que cal donar i que Maragall tot just enceta quan canvia el seu èmfasi d'un federalisme micro (que propugna una sístole més o menys sincronitzada de totes les autonomies) per

posar ara l'accent en una diástole macro regional europea: un federalisme en temps de xarxa que apaivagi el centralisme espanyol en temps de colera.

Molt em temo que, malauradament, cap d'aquestes versions pugui convèncer a Espanya. Jo mateix, si fos d'ells, penso que em costaria d'entendre-ho. Crec que més aviat em neguitejaria i que més que assu-

Maragall és el reactiu o galvanitzador que ara necessitem

mir-ho tractaria potser d'utilitzar-ho. En aquest sentit és lògic també que els qui no siguin aliats al govern mirin de suportar-nos amb bona cara, i fins i tot d'aprofitar-nos per desgastar aquell govern. Però aleshores jo em pregunto: ¿és tal volta el nostre destí o la nostra fita aconseguir que a Espanya tolerin, aprofitin, o s'empassin —glups!— allò que som i allò que ens cal?

Penso per això que l'esdevenidor que Maragall ens proposa té potser dos temps.

Un, per aconseguir amb habilitat i cordialitat el finançament, l'estatut i les competències no capiti-disminuïdes—allà precisament on l'estratègia convergent de peix al cove ha trobat els seus límits. I un altre temps per donar-nos el marc legal i polític que em temo necessari per tal de treure-li a l'Estatut tots els ets i uts que calgui. I tant per liderar la primera passa com per preparar-nos, en el seu cas, per a la segona, penso que Maragall és el reactiu o galvanitzador (no pas el pal de paller) que ara necessitem (no pas que ara toca). Allò que sí que toca és demostrar que no som insensats en votar per primer cop un President de la Generalitat que pertanyi a un partit diguem-ne federat a un d'espanyol. De moment ja els ha dit als socis espanyols que ni aigua de l'Ebre per seguir vertebrant Espanya (a les vertebrades d'Ortega y Gasset, ara voldrien alguns afegir-hi les venes del Pla hidrologia) ni pacte aquí amb Convergència perquè puguin fomentar els majories allí.

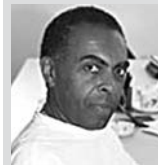
Què corria? Ens en sortirem? Que Déu i Maragall hi faci més que nosaltres!

1000 raons pel canvi

John Hume
Premi Nobel de la Pau

"M'hi lusiona que Maragall sigui el proper líder de Catalunya, considerant els seus lligams amb la resta d'Europa. Estic convençut que la seva elecció com a President serà un pas decisiu per la gent de Catalunya, especialment en el front socioeconòmic".

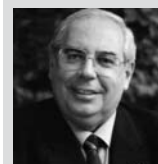
Gilberto Gil
Ministre de Cultura de Brasil

"L'elecció de Pasqual Maragall per Catalunya portarà els canvis que ell mateix i el seu grup polític i tota la gent de Barcelona ja han començat fa temps. És un nou canvi per continuar amb el canvi ja iniciat".

Romano Prodi
President de la Comissió Europea

"Els ens territorials autònoms poden fer sentir la seva veu a Europa a través del Comitè de les Regions, una institució que el meu amic Pasqual Maragall va ajudar a crear i coneix de prop."

Vicente Álvarez Areces
President d'Astúries

"Pasqual es una esperanza para Catalunya y para construir esa España plural de la que todos nos sentimos orgullosos. La izquierda sabe hacer política y Pasqual lo volverá a demostrar ahora desde la Generalitat como hizo durante 15 años como alcalde de Barcelona".

Miquel Caminal és catedràtic de Ciència Política de la Universitat de Barcelona. Especialista en catalanisme polític, nacionalisme i federalisme, ha publicat nombrosos articles i llibres, el darrer dels quals és *El federalisme pluralista*.

MIQUEL CAMINAL

De Companys a Maragall

Juan Rosell i uns quants empresaris més pateixen per una "Espanya rota", la pàtria dels seus negocis. El Fomento del Trabajo, la "CEOE catalana", torna a manejear inoportunament en les eleccions catalanes. Tothom té dret a opinar. Però hi ha una patronal que no només opina, també amenaça segons quin pugui ser el resultat electoral. Ho va fer l'any 80. Llavors es tractava d'evitar la victòria de les esquerres marxistes. Ara es tracta de salvar la unitat de la pàtria espanyola. I és que una part de "la patronal catalana" és tan poc democràtica i tan poc catalana que no pot suportar callar quan tenen la possibilitat de guanyar els hereus de Companys. En canvi aquesta patronal va callar, satis-

feta, durant els quaranta anys de dictadura franquista.

Desitjo que Maragall guanyi les eleccions autonòmiques i que necessiti dels vots d'Iniciativa-Verds i d'Esquerra Republicana per accedir a la Presidència de la Generalitat. Confio de celebrar-ho perquè ja és hora que les esquerres puguin governar la Generalitat en un clima polític plural i integrador malgrat els desestabilitzadors del Fomento. La democràcia ho és si totes les opcions polítiques sense exclusió tenen obert l'accés al govern en un ambient de llibertat d'expressió i de pluralitat de fonts d'informació i opinió.

Tanmateix, l'avis de Fomento serveix perquè ens adonem que és possible el canvi.

Que tenim al davant l'oportunitat de canviar una manera de governar. L'Espanya sotmesa al govern més reaccionari dels darrers 25 anys necessita d'una Catalunya no solament lliure d'aquesta submissió, sinó capaç de fer-hi front. Qualsevol govern de la Generalitat dependent dels vots del Partit Popular seria un govern tan esclau com el que hem tingut en la darrera legislatura. A Catalunya necessitem un govern d'unitat de les esquerres, impulsor d'un pacte nacional per a la reforma de l'Estatut. Un govern orientat cap a la defensa d'un desenvolupament econòmic, ecològicament sostenible, on l'educació i la formació tinguin una clara prioritat. Un govern hereu d'un vell desig que va de Layret i del Noi del Sucre a Companys, Comorera o Pi i Sunyer: una Catalunya republicana i progressista, reformadora, a benefici dels treballadors de totes classes; una Catalunya nacional, senyora del seu destí i independent.

Diners destinats a espais naturals actualment

Catalunya
6 + per hectària

CIU va prometre
30 + per hectària

Comunitat Valenciana
60 + per hectària

Comunitat de Madrid
120 + per hectària

MEDI AMBIENT

L'objectiu del PSC és fer compatible la preservació de la diversitat biològica i la conservació dels recursos naturals amb l'activitat i el progrés econòmic.

Ja han passat 30 anys des que l'ecologisme va entrar a Catalunya, i amb l'edat ha perdut la imatge hippy i la connotació de l'utopisme impossible. Avui la Unió Europea reivindica la integració de les preocupacions mediambientals en totes les altres polítiques i el PSC ha recollit aquesta crida com a eix del seu programa de Medi Ambient. L'objectiu de Maragall per a la legislatura és fer compatible la preservació de la diversitat biològica i la conservació dels recursos naturals amb el progrés econòmic.

El PSC vol connectar els espais naturals

MÓNICA PRIETO

La responsable del PSC en matèria de medi ambient, Montserrat Tura, explica que el seu equip s'ha compromès a crear 100.000 noves hectàrees de parc natural, però, a més, a gestionar-lo amb eficiència. Tura explica que "actualment, el patrimoni natural està pitjor que abans que el declarassin patrimoni natural". La causa d'aquesta contradicció, segons la portaveu, és que l'actual Govern de la Generalitat no ha gestionat el patrimoni natural i ha permès que s'anés degradant "perquè no s'ha ajudat a pagar, perquè no s'ha netajat el que s'havia de netejar, perquè no s'ha invertit el que es va prometre". La Generalitat de Catalunya ha invertit una mitja de sis euros per cada hectàrea de parc natural, quan en va prometre trenta. A tall de comparació, Montse Tura posa València, on s'inverteixen 60 euros per hectàrea protegida, o Madrid, on la inversió és vint vegades més alta que la catalana. Per això, una prioritat del PSC serà augmentar la inversió en el patrimoni natural als 30 euros promesos. El projecte socialista per als espais naturals proposa, a més, unir els actuals parcs naturals "que ara acostumen a ser illes envoltades de carreteres i autopistes, que no ajuden gens al desenvolupament de la naturalesa que volem protegir". D'aquesta manera, a Girona, per exemple, el projecte del Canvi preveu

interconnectar el Cap de Creus amb l'Albera, els Aiguamolls de l'Empordà, Montgrí - Medes, la Zona Volcànica de la Garrotxa i l'Alta Garrotxa... de manera que qualsevol persona podrà caminar des del Cap de Creus fins a la Garrona, sense deixar mai de trepitjar el parc natural. A la zona de l'Ebre i a la corona verda que envolta l'àrea metropolitana es faran xarxes similars.

La gestió i conservació dels espais naturals implica també la planificació de l'ús del sòl i la protecció del paisatge per "eradicar la construcció massera en punts de gran valor paisatgístic i el consum accelerat del sòl". Per aconseguir-ho es preveu donar protecció jurídica al paisatge i establir un fons per a la seva conservació.

PROTEGIR LA TERRA I TAMBÉ LA SEVA GENT

Montse Tura explica que en el concepte d'entorn natural ha d'incloure també la societat que viu en aquest medi, i la preservació d'un ecosistema implica la protecció dels seus habitants. Així, es preveu traslladar a la Catalunya rural la millora dels espais públics que s'han produït ja a les zones urbanes, implicant els ens locals en la gestió i impulsant plans de desenvolupament rural integral.

La política del medi ambient també inclou projectes urbans, perquè el PSC proposa "impulsar un

nou model de ciutat compacta i accessible, sostenible a escala mediambiental i equitativa socialment", explica Tura. Per aconseguir-ho, cal elaborar i aprovar de manera immediata, i amb ple consens de tots els implicats, els plans territorials pendents de l'aprovació de la Llei de Política Territorial de 1983.

Restablir l'equilibri territorial és essencial per a la zona litoral de Catalunya, sotmesa a una excessiva pressió demogràfica. "Des de Port Bou fins a Alcanar, el litoral català ha de ser un gran sistema natural, on estigui protegida tant la part submergida com l'exterior, perquè una és inviable sense l'altra". Així, és tant important tenir cura de les praderies de possessió (herba marina que oxigena el mar) com preservar la feina dels pescadors, perquè entorn i progrés no siguin antagonics.

Per aconseguir aquesta coexistència entre medi ambient i progrés, però, l'element clau és la sensibilització social i l'educació mediambiental. L'equip del Canvi proposa, a banda d'una gestió racional dels residus, un projecte per reduir els residus que genera la societat. De la mateixa manera, amb la mateixa fermesa que ha declarat la seva oposició al PHN, ha dissenyat programes de consum i gestió racional de l'aigua basats en la reutilització de l'aigua depurada per a usos agraris i industrials, construir plantes desaladores i descontaminar, recuperar i assegurar els aqüífers catalans.

JOAN OMS

President d'Els Verds-Opció Verda.

"A Alemanya l'ecologia ja és negoci"

Els Verds - Opció Verda han decidit no presentar candidatura pròpia i sumar-se a la de Pasqual Maragall, qui s'ha compromès a portar a terme una política d'equilibri territorial i sostenibilitat mediambiental. Com a bon professor de química que és, a en Joan Oms li surten les paraules ben estructurades, a punt per prendre apunts.

-I què se n'ha fet del seu programa electoral, l'assumeix Maragall?

-Sí, més o menys... és que no tenim programa electoral tradicional, amb quaranta punts que acaben com la carta als reis, en un calaix oblidat...

-Però alguna cosa prometran...

-L'estratègia del compromís. Prometem complir d'una vegada tots els convenis internacionals, així de fàcil. No podem continuar tenint una societat conscient i uns índexs cada vegada més grans d'insostenibilitat.

-Un exemple?

-El canvi climàtic, per exemple, tots els morts que ens ha provocat aquest estiu. O una xifra: Catalunya ha arribat a incrementar fins un 37% els gasos que provoquen l'efecte hivernacle, o ha augmentat en 10 anys fins a un 50% el seu consum d'energia; d'energia bruta, a més.

-I amb els compromisos internacionals se soluciona?
-Farem sortir els colors als països que no els compleixin. I aquí, a casa, millorarem els problemes dels residus des de l'origen, reduint-los; i apostarem per un equilibri territorial que ara no existeix: el 70% de la població viu al 15% del territori! I impulsarem l'economia...

-És rentable, l'economia ecològica?

-Mireu Alemanya! Allà, el sector de l'ecologia significa el 10% de l'economia. L'ecologia ja és negoci.

-Tot això de la mà del PSC?

-Tindrem un Govern progressista i un poble conscient: serem l'avantguarda de la reconversió de la humanitat cap a la sostenibilitat.

EL QUE NO S'HA FET

► Només s'ha invertit el 10% del previst en el Pla d'Espais d'Interès Natural de 1992

► No s'ha invertit en boscos el pressupost promès. Només s'ha destinat el 30% del previst

► No s'han defensat els interessos de l'Ebre: s'ha donat suport al PP en l'aprovació del PHN

► No s'han complert els compromisos de Kyoto en 10 anys les emissions de gasos d'efecte hivernacle han augmentat d'un 50% a Catalunya

LES PROPOSTES DEL CANVI

► Crear 100.000 noves hectàrees d'espais naturals protegits i interconnectats amb les 275.000 existents

► Assolir la fita del Llibre Blanc Europeu de que en el termini de 20 anys, el 20% dels combustibles del transport urbà siguin alternatius

► Impedir el transvasament de l'Ebre que proposa el Pla Hidrològic Nacional

► Quintuplicar la inversió en els espais naturals: 30 euros per hectàrea d'espai protegit.

SANITAT

La candidatura del Canvi vol retornar la il·lusió als professionals de la sanitat i la confiança als usuaris

10 minuts per pacient

La salut és el valor de la vida quotidiana més apreciat pels ciutadans de Catalunya. Per això, les polítiques públiques del Govern del Canvi volen garantir que tots els ciutadans tinguin accés a un sistema de salut equitatiu i, sobretot, no saturat.

BEA FAJARDO

Des dels anys noranta, el PSC denuncia que el Departament de Sanitat s'està oblidant de temes com la salut pública, la salut mental, la salut ambiental o la salut laboral, cosa que està produint una pèrdua de confiança dels ciutadans en l'actual sistema d'atenció sanitària. Per fer que els ciutadans recuperin aquesta confiança, la candidatura del Canvi durà a terme diverses mesures concretes:

■ MILLOR ATENCIÓ PRIMÀRIA

Quant a l'atenció primària en els CAPs, el PSC vol garantir que tot metge tingui un mínim de 10 minuts per dedicar a cada malalt que atén. Això implica que cada metge haurà de tenir menys pacients per atendre, i que els CAPs estaran més ben distribuïts per tot el territori, tenint en compte com es distribueixen i es mouen les persones per tot Catalunya. La qualitat de les instal·lacions dels hospitals comarcals i dels grans hospitals (Bellvitge, Vall d'Hebron, etc...) millorarà, ja que es faran més confortables les habitacions, per poder garantir que els malalts preser-ven millor la seva intimitat.

Una altra mesura que es proposa és la prestació dental gratuïta per a nens d'entre 6 i 14 anys i per a malalts crònics. El PSC vol així, que Catalunya sigui pionera a

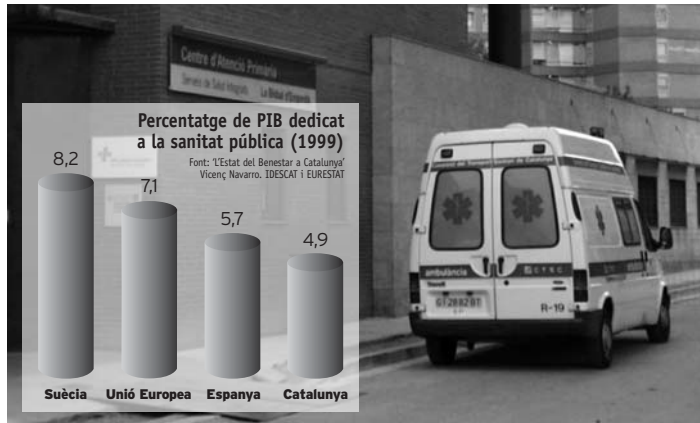
Espanya d'un servei que ja està molt generalitzat en l'atenció primària a la resta de la Unió Europea. Els socialistes plantegen l'increment dels serveis d'atenció sanitària a domicili, atenent l'envelliment de la població i les dificultats d'aquestes persones amb dependència per a desplaçar-se al CAP més proper.

■ MENYS LLISTES D'ESPERA

Aquest és un altre dels cavalls de batalla i un dels problemes més greus que actualment pateix el sistema públic de salut a Catalunya. Per combatre'l, es preveu la reorganització de l'oferta dels especialistes, perquè el temps d'espera màxim estigui entre 1 i 2 mesos. Per a les intervencions quirúrgiques de malalties no greus, el temps d'espera serà inferior als 6 mesos. A més, el malalt podrà controlar en quin moment entra en llista d'espera, perquè rebrà un "certificat de llista d'espera".

■ MÉS COBERTURA

La candidatura del Canvi vol acabar amb la discriminació dins del sistema de salut actual, de l'atenció a malalts mentals i drogodependents. Per això, proposa integrar la xarxa de salut mental i la xarxa d'atenció a les drogodependències dins de la xarxa de salut general. Hi haurà un desplegament de dispositius assistencials d'àmbit comunitari (hospitals de dia, serveis d'internament a la comunitat i atenció domiciliària, comunitats terapèutiques i rehabilitadores.)

■ PROFESSIONALS

Els professionals de la salut seran incentivats per a dedicar-se exclusivament a la xarxa pública, i s'establirà un model retributiu bàsic homogeni de carrera professional i d'incentius. Per evitar el desbordament actual, s'adequarà el nombre de professionals a la població que cal atendre i això es farà tenint en compte l'envelliment de la població, les noves migracions, la demanda i l'ús dels serveis, l'àmbit rural i aquelles zones amb més problemes socials.

El Partit dels Socialistes-CpC vol també incentivar des del nou Govern que els professionals participin en la presa de decisions sobre gestió i objectius clínics dels hospitals. S'impulsarà la llicenciatura en infermeria i es crearan noves pro-

fessions sanitàries.

■ LA GESTIÓ DELS HOSPITALS

La candidatura del Canvi vol reforçar la percepció que els ciutadans són propietaris del sistema de salut, a més de consumidors i usuaris. Per això es crearan els mecanismes perquè les associacions de malalts i familiars de malalts puguin participar en la presa de decisions sobre el tipus de serveis que els són més necessaris i la manera com rebrer-los.

D'altra banda, en els òrgans de govern dels hospitals comarcals s'hi inclouran també membres de l'Administració local.

■ TRANSPARÈNCIA

El PSC aposta per subcontractar a entitats prestadores de serveis únicament aquells serveis que a la sanitat pública li sigui impossible prestar. D'aquesta manera, biòpsies, analítiques, diagnòstic per la imatge i altres proves imprescindibles per al diagnòstic es tendran a realitzar internament a l'hospital, la qual cosa permetrà agilitzar tràmits (tant pel metge com pel malalt) i controlar directament la qualitat del servei prestat. En tot allò contractat fora de l'hospital s'exigirà transparència total tant sobre la tarificació com sobre la qualitat del servei prestat. També es demanarà transparència a l'usuari, és a dir, se li demanarà de fer un bon ús de l'assistència mèdica en general i de la tarja sanitària.

Usuaris i professionals demanen canvis

Els malalts mentals són un queto dins la sanitat pública, se'ls tracta apart." La Josefina Casanovas, vocal de l'associació El Turó de Vilafranca, d'ajuda als familiars de malalts mentals, diu això amb coneixement de causa. Ella sap, perquè té companyys d'associació que ho pateixen,

que és tenir malalts mentals a casa, i haver de fer-se'n càrrec: "Els malalts haurien de poder entrar als ambulatoris i hospitals comarcals quan tenen una crisi perquè se'ls donin tractaments de xoc. Les famílies no tenen perquè patir les seves crisis: un malalt mental pot donar-te una pallassa quan fa

una crisi".

El punt de vista dels professionals està en sintonia amb les reclamacions dels usuaris de la sanitat. Segons Ramon Morera, president de la Societat Catalana de Medicina Familiar, "cal un canvi de rumb, una voluntat política de que els serveis sanitaris

públics tinguin l'objectiu d'atendre a tothom". Denuncia també que en l'actualitat "l'atenció sanitària està massa esbiaixada cap als hospitals", perquè els CAP no poden donar un ventall de serveis prou ampli, de manera que no hi ha altre remei que desviar cap als hospitals i especialistes els

serveis complementaris necessaris per al diagnòstic, com és ara proves analítiques o biòpsies. Conseqüència: desplaçaments i molèsties innecessàries per al pacient, especialistes i hospitals que arriben al límit de saturació. Aquesta associació considera imprescindible la incorporació de nous metges de família per poder destinar el temps necessari d'atenció al malalt.

■ SALUT PÚBLICA

Partint de la constatació que Catalunya té un supèns flagrant en salut pública, el PSC proposa la creació de l'Agència de Salut Pública, que coordinaria totes les polítiques concretes destinades a fomentar l'educació per a la salut, o l'educació per a la prevenció de la malaltia. Una actuació urgent de l'agència seria, per exemple, la de reduir el nombre creixent d'embarassos no desitjats a Catalunya, que han augmentat espectacularment en els darrers deu anys, o la de l'elaboració d'estratègies en relació a l'exercici físic, l'alimentació correcta i el sexe segur.

CARME FIGUERAS SINOL

Diputada-portaveu de sanitat del Grup Parlamentari Socialista-CpC
Candidata nº 9 a la llista de Barcelona

Il·lusió i confiança en una sanitat per a tots

tes d'espera, en l'atenció primària i en els serveis d'urgència.

El Govern de GIU no ha planificat i ha deixat en mans dels proveïdors sanitaris la seva pròpia responsabilitat vers els ciutadans. El nou Govern de la Generalitat, liderat per Pasqual Maragall, es responsabilitzarà de garantir la salut dels ciutadans, planificant la distribució dels recursos, garantint la resposta d'uns serveis sanitaris iguals per a tothom i avaluant la qualitat

d'aquests serveis arreu del territori.

Farem una sanitat més humanitzada, en què els professionals disposin del temps suficient per escoltar el malalt i de recursos per atendre'l amb qualitat. La prevenció i la promoció de la salut seran prioritàries per damunt d'interessos econòmics i partidistes. Amb Pasqual Maragall arribarà a la sanitat catalana el canvi que retorni la il·lusió als professionals i la confiança als ciutadans.

EL QUE NO S'HA FET

► Prometre la lliure elecció de metge de capçalera sense prendre les mesures necessàries per a resoldre la massificació i els problemes de l'atenció primària.

► Informatitzar els CAPs. Coordinar l'atenció primària (CAPs i metges de capçalera) i l'atenció especialitzada (hospitals i especialistes).

► Agilitzar llistes d'espera per intervencions quirúrgiques (Catalunya és la segona Comunitat més lenta en intervencions quirúrgiques a Espanya).

► Resoldre el dèficit galopant de la sanitat pública catalana.

► Polítiques públiques per evitar embarassos no desitjats.

LES PROPOSTES DEL CANVI

► Temps de visita suficient de deu minuts, proporcionant més recursos humans als CAP.

► Prestacions dentals gratuïtes per a nens de 6 a 14 anys i malalts crònics.

► Atenció domiciliària a les persones grans.

► Temps màxim d'espera inferior als sis mesos per a intervencions quirúrgiques de cataractes, hèrnia, pròtesis de genoll i malucs, i varius.

► Incentivar la dedicació exclusiva dels metges a la sanitat pública.

► Incloure la salut mental dins la xarxa d'atenció sanitària habitual.

UNIVERSITAT

Josep Maria Ureta entrevista a Jordi Nadal Oller

Catedràtic emèrit d'Història Econòmica de la Universitat de Barcelona

"L'acord de Santillana obre la porta a l'Espanya plural"

És especialista en industrialització i població. Acaba de publicar-se l' "Atlas de la industrialización de España" que ha dirigit des del seu departament.

Si hi ha dos conceptes reiteratius en el debat econòmic català són els de decadència econòmica i desequilibri fiscal.

-L'expressió "decadència econòmica" aplicada a la pèrdua relativa de pes de l'economia catalana dins de l'economia espanyola em sembla inadequada, pel fet de suposar que el progrés de la segona és incompatible amb el de la primera. Aquesta idea s'ha de desestimar, i més avui, quan la partida es juga cada vegada més fora de la pell de brau.

-Davant del títoc "Catalunya, fàbrica d'Espanya" hi ha qui contraposa el de "Catalunya, fàbrica d'Europa".

-Per a Catalunya, ser una fàbrica d'Europa hagués sigut perillós per una Espanya diferent a la que ha estat.

manera que l'acusació tradicional és reversible: en realitat va ser el retard econòmic el causant de la regulació interior i la protecció aranzelària.

-Com valora les tesis de la necessitat d' " e n c a i x a r " Catalunya a Espanya?

-La qüestió de l'encaixa de Catalunya (i altres regions) dins d'Espanya és un vell problema que enverina la relació entre totes dues parts.

La Conselleria d'Educació té una inclinació massa evident per l'escola privada

L'acord és una prova palmaria que parlant la gent s'entén i que les coses poden canviar.

mundialització, tan de moda, exigeix la solució prèvia dels problemes "nacionals".

-D'entre els quals, hi ha el de l'educació. Com valora la tasca del Govern en aquest àmbit?

-Hi ha una cara i una creu. La primera és l'actuació de la Conselleria d'Universitats en el camp de la investigació que té un programa (investigació de qualitat i, per tant, selectiva) que està posant els mitjans adequats per fer-la.

Entrevista a

Jordi Maluquer de Motes

Catedràtic d'Història i Institucions Econòmiques de la UAB

El model d'organització d'Espanya de Maragall és intel·ligent i positiu

J.A. PAREJA

Jordi Maluquer de Motes és catedràtic d'Història i Institucions Econòmiques de la UAB. La seva principal línia de treball comprèn l'estudi del procés d'industrialització en economies regionals, innovació tecnològica, comerç exterior i mercat del treball.

-És una manera intel·ligent i constructiva d'avançar, diferent al que ha estat vigent des de la Constitució. Una via de reforma intel·ligent i positiva.

-Com hauria de traduir-se això en termes econòmics?

-La nova situació política que sortirà de la tardor i del març, hauria d'assegurar un tracte equitatiu i equitatiu als ciutadans espanyols, a tots, no només a unes regions, al marge de si existeixen contribucions més altes o no.

-Per què Catalunya és una de les autonomies amb un dèficit fiscal superior?

-Les regions que tenen més capacitat de crear riquesa es lloga que tinguin una major contribució en el sosteniment d'altres que, per la raó que sigui, no siguin capaces de generar la mateixa riquesa.

-Com valora l'actuació del Govern català en termes d'educació universitària i superior?

-Tenim un conseller que és el científic català de major prestigi mundial. Andreu Mas-Colell vol una universitat d'excel·lència, i amb això coincidim tots, tant si som com si no som del mateix color polític.

El Nou Govern ha de consolidar Catalunya en una línia de progrés

-Què espera d'un futur govern de la Generalitat?

-En primer lloc que mantingui un clima social de consens i després que planteji una estratègia no només econòmica, sinó també cultural, social, creativa, imaginativa i modernitzadora.

-Quins són els principals reptes econòmics que haurà d'afrontar el nou president de la Generalitat?

-El major problema del país és que les infraestructures van pel darrera de les necessitats, és a dir, es necessita recuperar potser cinquanta anys d'inversió pública.

-Com valora l'actuació del Govern català en termes d'educació universitària i superior?

Entrevista a Javier Tejada

Catedràtic de Física de la Universitat de Barcelona

"Tot té el seu moment de saturació"

MONT FERRERONS

Un home que acaba una conferència entonant un "visca la indeterminació, i si és quàntica millor", només pot ser un geni i en Javier Tejada, Doctor Honoris Causa per la City University de Nova York, ho ha fet.

-És això el que falla a la ciència, la innovació?

-Sí, la innovació científica i tecnològica. Cal apostar per les coses noves i fer

que els grups d'investigació tant de la ciència bàsica com de la tecnològica busquin efectes i aplicacions noves. La qüestió és innovar.

-Apostar deu voler dir finançar...

-Sí, és clar, però no només parlo de diners. No soc el clàssic científic que només demana i es queixa de la falta d'inversió, no. Ho dic en positiu. Cal que s'aposti per coses concretes, que es miri en quins punts Catalunya pot acostar-se una mica als països desenvolupats.

-Acomplexa tenir DNI espanyol, si un és científic i es passeja pel món?

-No, perquè aquí a Barcelona hi tinc un grup d'investigació que amb tota justícia som pioners en el nostre camp a nivell mundial, amb bones instal·lacions i bon equipament tecnològic. Cap complex.

-I l'educació?

-És cert que Catalunya té un fracàs escolar més alt que Europa i que en matemàtiques és especialment greu, però no crec que s'ensenyi malament, no en culpa els professors, vaja. Crec que la societat li ha donat l'esquema a aquest tipus d'aprenentatge.

-I què li demana al futur president de la Generalitat? Diners?

-Que miri al seu voltant, a França, a Alemanya, a la Unió Europea i una mica als Estats Units... que copii els models científics que funcionen, que des de fa 70 o 80 anys, la ciència ha avançat a través d'uns camins molt clars, no cal inventar-los.

-Li demana a un president de Govern que copii?

-D'una banda sí, però de l'altra que tingui ambició científica i tecnològica, Catalunya ha d'apostar per tecnologies que no estiguin saturades. M'aplico: tota tecnologia té el seu moment de saturació, quan ja no pot oferir nous descobriments. Jo li demano al Govern, que aposti per tecnologies noves, que no comprin les que ja estan saturades de descobriment perquè aleshores tota inversió, qualsevol article en una revista científica és simple bla-bla-bla. Catalunya ha d'apostar per tecnologies noves que encara no estiguin saturades.

-Aquesta teoria es pot aplicar a d'altres camps? Es pot aplicar a la política catalana, després de 23 anys de CIU?

-Bé... jo el que dic és que tot, tot, té el seu moment de saturació.

Joan Sabaté

primer candidat socialista de les Terres de l'Ebre

"Tenim esperances que Europa no finançarà el PHN"

Joan Sabaté repeteix alcaldia a Tortosa, és senador i segon en la candidatura del PSC de Tarragona, el primer de la regió de l'Ebre

SILVIA FRUITÓS

—Seran decisives les declaracions dels experts contra el Pla Hidrològic (PHN) presentades a la Unió Europea?

—Penso que és molt important el sol fet que hi hagi hagut l'interès

per part de la Comissió i sobretot de la comissària socialista de Medi Ambient, de Suècia, d'escollar els experts, aquesta setmana passada.

—I quan se sabrà finalment si la Unió Europea diu no?

—A la Unió Europea hi ha la condició clara que si el PHN no respecta les directrius mediambientals, no es donaran els diners. I nosaltres tenim esperances de veritat que la Unió Europea no doni el finançament que demana el Govern espanyol, tal i com reclamem des de Catalunya i d'altres comunitats com l'Aragó. I això se sabrà en qüestió de setmanes o pocs mesos i sincerament, esperem que el resultat ens sigui favorable.

—Què és el que més limita el desenvolupament econòmic de la regió de l'Ebre?

—Cal fer una aposta decidida per millorar les comunicacions. Les Terres de l'Ebre, tot i ser un punt privilegiat perquè estan a la cruïlla de l'arc mediterrani entre Aragó, València i Catalunya, han patit un greu dèficit de comunicacions. Cal millorar l'enllaç amb les àrees metropolitanes de Barcelona i de València, cap al País Basc, desdoblar la N-340...

—Més enllà d'aturar el transvasament, què cal a la zona agrícola del Delta?

—La forma de mantenir l'equilibri territorial és l'expansió de rega-

Joan Sabater, alcalde de Tortosa.

dius fonamentant els canals de regadiu i el valor afegit que genera l'agricultura.

—Un gran dèficit de la zona?

—Hem de fer una aposta clara per la qualitat de vida, hem patit l'emigració de la gent jove i un envelliment progressiu de la població per sobre de la mitjana de Catalunya i això requereix molts més serveis per a la tercera edat, que ara no tenim.

—Què ha d'evitar que els joves marxin?

—Entre d'altres coses, posar èmfasi en la creació d'un campus potent de la Universitat Rovira i Virgili a Tortosa que reuniria els estudis que ja hi ha i n'afegiria de nous com enginyeria, informàtica, industrial, magisteri i medi ambient. Aquest és un aspecte clau per invertir en el desenvolupament del territori.

PROPOSTES DEL PSC PER A LA REGIÓ DE L'EBRE

Cal que les Terres de l'Ebre tinguin una administració pròpia

Dins el programa electoral del PSC per les Terres de l'Ebre hi figura com a pilar fonamental la creació de l'anomenada Regió de l'Ebre. El PSC considera que la divisió provincial de Catalunya ja no tan sols no respecta la realitat històrica, sinó que tampoc la social o econòmica. "L'organització territorial ha quedat pendent des dels anys de la transició i des de l'intent de la Generalitat republicana del 1936. En aquest sentit, CIU no ha fet els deures. La descentralització de la Generalitat no es pot fer en 41 comarques sinó que s'ha de fer en demarcacions molt més grans", insisteix el segon de la candidatura per Tarragona, Joan Sabaté.

Si el Camp de Tarragona és una zona clarament diferenciada amb unes característiques molt marcades i pròpies, les Terres de l'Ebre també tenen raó de ser una regió per la problemàtica

que hi ha i per una consciència clara de ser, que en el fons és el que proposa el PSC.

La proposta socialista considera que no té sentit crear una delegació territorial a corre-cuita com ha fet el Govern de CIU, i per això un dels compromisos fermes del PSC és crear una administració per la regió amb poder

El PSC considera que la divisió provincial de Catalunya no respecta la realitat socio-econòmica

polític i de representació que sorgeixi de les comarques. Amb una veritable delegació i descentralització de la Generalitat. "S'ha creat una delegació territorial per un territori que no exerceix com a tal i que no ha acabat de tenir el seu paper. I a més, aquest delegat pre-

tén presentar-se com a responsable de les Terres de l'Ebre a CiU. No té cap sentit", critica Sabaté.

La regió de Les Terres de l'Ebre, que inclou les comarques del Baix Ebre, Montsià, Ribera d'Ebre i Terra Alta, representa el 10% del territori de Catalunya i, en canvi, només té el 2,6% de la població.

El PSC considera que vint anys de Govern de Jordi Pujol han situat la regió a la cua de la renda i el creixement de Catalunya. Per això, un dels objectius claus del programari del PSC per la zona és: "institucionalitzar la Regió de l'Ebre com a òrgan descentralitzat de la Generalitat per possibilitar una política territorial que aplegui municipis i comarques.

Això ha de permetre, entre d'altres qüestions millorar la qualitat de vida dels ciutadans i aturar el transvasament de l'Ebre.

Una de les manifestacions antitransvasament

Potenciar la cruïlla de l'arc mediterrani

Es cinc representants de les Terres de l'Ebre a la candidatura socialista de Tarragona per aquestes autonòmiques tenen molt clar que a banda de la negativa al Pla Hidrològic Nacional (PHN) i la creació de la Regió de l'Ebre, potenciar la xarxa de comunicacions que interconnecti les Terres de l'Ebre amb el seu entorn és la tercera clau de volta per al desenvolupament de la zona: el desdoblament de l'Eix de l'Ebre i de la N-340, l'abaratiment de l'A-7, ferrocarril, AVE i trens de rodalies ràpids que assegurin una eficient connexió amb l'Aragó i el País Valencià.

Els candidats coincideixen en la necessitat d'una gran estació de mercaderies a L'Aldea, motiu pel qual seria imprescindible una parada de l'AVE al municipi. En definitiva, que hi hagi servei d'alta velocitat que comuniqui amb Castelló és una qüestió imprescindible per la comunicació d'aquest eix mediterrani que fa de nus entre València, Aragó i Catalunya". Però el més flagrant del cas és que aquesta connexió no està prevista. Joan Sabaté, el segon de la llista per Tarragona i responsable del PSC de les Terres de l'Ebre, il·lustra la negativa del Govern central a fer la connexió: "al senyor Álvarez-Cascos ja li vaig demanar i em va contestar una cosa tan ridícula com que "l'orografia del territori no ho permetia". "A Madrid estan acostumats a construir les xarxes ferroviàries en forma radial -afegeix- però en canvi, no tenen en compte l'eix de comunicació del mediterrani, de nord a sud, que és clau. Hi ha l'AVE Madrid-València i es perllonga a Castelló, i d'altra banda, hi ha l'AVE de Madrid-Saragossa-Leida-Barcelona però entre Castelló i Tarragona "hi hauria d'haver una connexió i no està ni previst. Això és una barbaritat", denuncia.

gent amb cara i ulls

candidats del PSC-Ciutadans pel Canvi de les Terres de l'Ebre

Joaquim Josep Paladella
alcalde de Batea

Nascut el 1963, alcalde de Batea des del 1991, candidat número 6 del PSC-CpC per Tarragona. Independent. Pagès d'una explotació familiar. Fundador del partit Unió per la Terra Alta (UPTA) i membre dels consells rectorats de GECOHSA i SAGESSA.

Rafael Lluís Gisbert
empresari

Nascut el 1947 i resident a Tortosa. Regidor de l'Ajuntament. Empresari i director de Frigorífics Lluís, Dertofred i Besgelats, empreses productores de congelats. Expresident de l'Associació d'Empresaris de les Comarques de l'Ebre i vocal de Foment.

Joan Castor Gonet
alcalde St. Jaume Enveja

Nascut el 1968 a Sant Jaume d'Enveja (Montsià), n'és alcalde per Progrés Municipal-Socialistes en coalició amb ICV. Membre actiu de la Plataforma en Defensa de l'Ebre i impulsor de la recuperació del Delta. Director d'una empresa de construcció.

Antoni Espanya
biòleg

Nascut el 1965 a Amposta, actual portaveu del Grup Municipal socialista a l'Ajuntament de la seva localitat. És biòleg i, des de 1988, responsable d'USP Públic del Parc Natural del Delta de l'Ebre. Per tant, és un expert en espais naturals.

"Nosaltres també estem pel Canvi"

les teves opinions

Fes-nos arribar les teves opinions a través del correu electrònic info@zetnia.info

► Estimat Maragall, l'admiro molt des de sempre però m'agradaria saber abans d'anar a votar amb qui pensa pactar, perquè segons com, m'ho repenso. No voldria acabar sent còmplice del manteniment de CIU al poder si els seus partits (PSC i CIU) decideixen al final fer un pacte. Espero que això no sigui així perquè jo quan voto esquerres és perquè vull que governin les esquerres. Atentament, li ho recordo perquè no se n'oblidi i penso que molta gent està d'acord amb mi.

Louredes, Mollet del Vallès

► Jo ja sóc molt gran i visc a Barcelona de fa anys però sóc del Pallars. De seguida que vaig saber que hi havia gent que volia recuperar les fosses comunes dels afusellats republicans durant la guerra civil vaig pensar que aquesta era una manera de retre homenatge a alguns dels meus familiars que van morir llavors. Li demano que no

faci com Pujol i que el govern inverteixi el que calgui pel que crec que és un deure pendent de la nostra generació pels qui van lluitar per la llibertat.

Pere T., Barcelona.

► A tots els entesos de sanitat del PSC, tinc una hèrnia i m'han d'operar. Però m'han donat hora per d'aquí a set mesos. Estic indignat, no entenc com operacions que per mi són urgents s'eternitzen gairebé un any. Estic pensant en fer-me d'una mútua perquè amb la salut no s'hi juga. Li demano això, que no jugui amb la salut pública de tots els contribuents. Gràcies.

Lluís M., Sant Joan Despí.

► Senyor Maragall, això no es pot aguantar. Ni tan sols les televisions públiques se salven de la "tele-escombraries". No ha de ser un servei públic? Li demano que vetllí per la nostra salut mental.

Ramon R., Les Garrigues.

Weblogs pel canvi

Ha començat la campanya electoral i haurem d'empassar-nos publicitat arreu, sentir declaracions de polítics que no ens agraden i fer malabarismes amb el comandament a distància per evitar els vídeos electorals que detestem.

No és de calaix que haguem d'empassar-nos les nostres opinions o comentar-les només al voltant de la màquina del cafè.

Per això, per expressar-nos quan vulguem, la candidatura del Canvi, des de la web oficial de www.maragall.org, ha posat a disposició de tothom la informació i les eines per crear el blog (o weblog) per tot aquell que es vulgui explicar a Internet.

Un weblog és un quadern de viatge on-line, una pàgina on es poden anar penjant opinions i propostes. Cada "post" o article té una data de publicació, de manera que els lectors poden anar seguint el fil de tot el que s'ha escrit i arxivat, i afegir-hi els seus comentaris.

Crear un blog és tan fàcil com anar a www.blogger.com o a www.motime.com, triar un nom d'usuari, una clau, escriure el què es vol publicar i penjar-ho a la xarxa.

Si cal:

Com es fa un weblog? Hi ha diferents espais que t'ajudaran a fer el teu propi weblog. Per exemple, trobaràs eines força senzilles a www.blogger.com i també a www.motime.com. El nivell de detall o complicació el decideixes només tu.

Com promocionar el teu weblog? Existeixen directoris on pots donar a conèixer el teu weblog. En anglès, tens www.weblogs.com, en castellà www.blogdir.com i www.bitacoras.net i en català, www.bitacoles.com.

AGENDA del 2 al 9 de novembre

Diumenge 2

13:00h Paellada popular
A Palma de Reus, amb Lluís Miquel Pérez, cap de llista per Tarragona.

12:00h Visita a la Selva interior
Joaquim Nadal visitarà Sant Hilari i Arbúcies.

Acte Central Mataró
Pasqual Maragall participa al miting central. Al poliesportiu Eusebi Millán.

Dilluns 3

11:00 h Maragall visita L'Hospitalet
Pasqual Maragall visita l'empresa Mecalex.

17:00 h Debat a Tarragona
Debat dels caps de llista, organitzat pel Col·legi de Periodistes de Catalunya. Al Col·legi d'Advocats.

20:00 h Debat a Girona
Joaquim Nadal participa en el debat que organitza el Diari de Girona/Onda Rambla/Canal Nord.

Miting central a Granollers
Pasqual Maragall hi assistirà, al teatre Auditori de la ciutat.

Dimarts 4

19:00 h Presentació sobre cultura
Programa de cultura del Camp de Tarragona a la Casa de Cultura de la Generalitat, organitzat per Cpc amb diversos candidats.

19:00 h Miting Vilanova i la Geltrú
Pasqual Maragall assistirà al poliesportiu de la ciutat.

Dimecres 5

19:00 h Trobada amb esportistes
Joaquim Nadal es troba amb Federacions esportives al Centre Cívic Sta. Eugènia.

20:00 h Acte a Santa Coloma
Pasqual Maragall i Manuela de Madre participen a un acte al pavelló de Can Sisterà.

Dijous 6

10:15 h. Debat gironí a TV3
Quim Nadal hi participa.

20:00 h. Acte a Terrassa
Pasqual Maragall i Manuel Royes seran al poliesportiu St. Llorenç.

Divendres 7

17:00 h. Programa cultura Lleida
Jordi Carbonell el presentarà.

22:00 h. Debat electoral a TV3
Pasqual Maragall participarà en el debat dels cinc candidats.

Dissabte 8

11:00 h. Congrés UGT a Reus
Pasqual Maragall en farà la cloenda.

19:00 h. Acte públic a Olot
Joaquim Nadal hi assistirà, al teatre principal.

Diumenge 9

17:00 h. Visita al Ripollès
Joaquim Nadal visitarà diversos pobles.

12:00 h. Acte central Lleida
Jordi Carbonell serà a l'acte central de la campanya al barri de les Pardinyes.

A LA CONTRA per Horacio Altuna

(continua a la pàgina següent)

Jordi Sacristán entrevista Isabel Coixet

Molts dels qui deien meravelles de 'Cosas que nunca te dije' afegien com a informació imprescindible la referència que aquella història d'esperança era obra d'una directora catalana que provenia del món de la publicitat i que es deia Isabel Coixet. Ara, 'Mi vida sin mi' ha significat la constatació del seu talent. Novament una història de sentiments però sobretot de generositat; una nova lliçió de vida. Rodada a Vancouver, al Canadà, i produïda pels germans Almodóvar, va ser una de les sorpreses agradables de la darrera edició del Festival de Berlín, on va rebre tota mena d'elogis per part de la crítica.

—Diu que encara no ha trencat el lligam amb la seva darrera pel·lícula. De fet, poc després d'aquesta conversa l'espera un viatge per diferents capitals europees on continua presentant-la. Mentre, espera que arribi una nova història per ser explicada.

—Entre els meus defectes, que en tinc uns quants, s'hi troba el fet que sempre procuro buscar-me les coses més difícils. La veritat és que si a un productor li plantejges que vols fer una pel·lícula d'una noia jove malalta de càncer, que té dos nens, sense recursos i que quan comença ja sabem que s'ha de morir i al final es mor, sembla difícil que te la vulguin produir. Però per fer cinema m'han d' enamorarse de les històries, m'han de fascinar i han de ser aquestes i no altres.

—Això vol dir que treballes des del sentiment, des d'una implicació profunda amb el que expliques a l'espectador.

—Sí, absolutament. Crec que tot i que moltes vegades ni els personatges, ni els escenaris tenen res a veure ni amb mi, ni amb el meu entorn, si que haig d'explicar una història que visqui molt propera, com part de mi mateixa.

—Cosas que nunca te dije va representar una agradable sorpresa. Dius que des d'aquell moment et van considerar una directora de cinema...

—Quan vaig dirigir la meua primera pel·lícula tenia 24 anys. Es deia *Massa vell per morir jove*. Vaig aprendre molt d'aquella experiència que no va tenir massa ressò i fins vuit anys més tard no vaig tornar a fer una pel·lícula. *Cosas que nunca te dije* va suposar un èxit inesperat i sí, a partir d'aquell moment em van considerar una directora. Ens agradava la idea i tot i que vàrem buscar suport pel seu finançament, ningú no va mostrar massa interès pel projecte. Al final la vàrem produir amb els nostres diners i va connectar amb molta gent i a molts països. Encara avui hi ha grups de fans d'aquesta història. Al Japó,

per exemple, hi ha molta gent que la considera la seva pel·lícula de capçalera.

—Tot plegat sense que les institucions públiques fessin cas d'aquella proposta.

—Potser el món que plantejava la pel·lícula o la manera de plantejar el guió no el van acabar d'entendre o potser no els el vàrem saber explicar... Però després veus coses absolutament convencionals que se suposa que han de ser comercials i que un cop rodades

"Catalunya necessita un canvi, cal una manera diferent de fer les coses"

no veu ningú, però que en canvi han rebut subvencions de les administracions. Crec que les institucions han de donar suport als projectes que s'escapen del cinema convencional i més comercial. Les meves pel·lícules finalment tenen l'avantatge que, tot i partir d'una intencionalitat no comercial, acaben sent molt vistes.

—Em costa veure't com una creadora etiquetada com a directora de cinema català.

—Penso que si alguna cosa bona ha de tenir haver nascut aquí és que no cal anar tot el dia amb la bandereta. Per mi les institucions, sobretot la Generalitat, han estat sempre un misteri. Els he presentat coses que crec que eren raonables, mai he anat a

Directora de cinema i publicitat. Ha rodat 'Massa vell per morir jove', 'Cosas que nunca te dije' i 'Mi vida sin mi'

"Falta aire fresc. A mi Maragall m'agrada i punt!"

proposar una sèrie sobre el Mossos d'Esquadra per fer diners, per exemple. Però sempre he sortit de les reunions pensant que s'em torajaven, que no m'escoltaven. La sensació és d'estupor quan veus injeccions de milions d'euros públics per productores que fan pel·lícules de subgènere. Realment no ho entenc.

—El teu altre món professional és la creació publicitària. Com seria el teu esport per la Catalunya dels darrers vint anys?

—Perquè fos real hauria de ser avorrit, molt institucional, amb aquelles músiques que et volen posar la pell de gallina però que no ho aconseguen, amb un missatge indefinit, amb intenció, però sense resultats.

—Cal imaginació, nous enfocaments, noves històries en el relat polític del país.

—Falta aire fresc i un discurs menys dogmàtic. Que alguns polítics parlin de creativitat en les seves boques em sembla molt increïble. Cal treure's la pols de sobre, conèixer un canvi a Catalunya, una manera

diferent de fer i dir les coses, que qui t'escolta s'ho cregui i això només pot partir de la coherència interna. A mi Maragall m'agrada i punt!

—Com t'imagines la Catalunya dels propers deu anys?

—Crec que Catalunya està sent descoberta per molta gent de fora. Vas pel Born a Barcelona o camines per Girona i escoltes parlar alemany, danès, holandès, anglès o àrab. Tot això ha de portar a tenir un país més estimulants, més creatiu, més fresc i amb menys prejudicis. Una de les coses bones de Catalunya és la forma que tenim d'acollir la gent i això s'ha de reflectir de veritat. No es tracta de fer un Fòrum del bon rotlló. La integració no ha de passar només perquè la gent aprengui català o canti Els segadors, sino que realment aquest sigui un país on la tolerància sigui alguna cosa més que les banderoles del Fòrum.

Una Catalunya sense etiquetes, com el seu cinema.

Narcís Comadira El canvi

Hi ha qui canvia de camisa, i això és pejoratiu —vol dir que s'és un baliaga-balaga—, o de jaqueta, sempre mal vist en polítics que es dediquen al transfiguisme, és a dir, que canvien de partit. Hi ha qui canvia de pis, cosa marejadora, però, si és per a millor, val la pena. Hi ha qui canvia de direcció, cosa recomanable si un s'adona que va per mal camí. Canviem de costums, quan el món ens hi empeny o quan ens casem, per exemple, i si no ens hi avenim, canviem de parella, cosa cada dia més habitual. Fins i tot hi ha qui practica el canvi de sexe, i d'aquests transfigues en diem transexuals. Hi ha canvis de temps, a vegades sobtats, no predits pels meteoròlegs. Hi ha canvis d'horari, com ara el d'avui, que escric això i que he guanyat una hora. Als trens, hi ha canvis d'agulles; als nadons, se'ls canvien els bolquers. Nosaltres ens canviem la muda. A les casernes i als palaus, hi ha el canvi de guàrdia. I abans els metges recomanaven un canvi d'aïres o donaven la culpa del desventellament al canvi d'aigües. També hi ha "el canvi", allò que fan els nens i nenes i que els torna adolescents, tot allò dels pits turgents i la nou del coll, les menstruacions i el que els capellans en deien les pol·lucions nocturnes, el peluix als llavis i al pubis, la veu que es trenca als escolanets de Montserrat. Hi ha canvis de moltes menes.

Ara penso, sobretot, en un canvi, el canvi cap al creixement col·lectiu, el canvi de deixar d'estar als núvols i baixar a tocar de peus a terra. El canvi que ens traslladi a tots de la ficció a la realitat, punt de partida indispensable per a la il·lusió, per a la vida adulta. El canvi polític, és clar, el canvi que ens desporti d'una sopitesa massa llarga i estèril. Que ens dugui a una autèntica justícia social. Que ens retorni la confiança en la cultura, tan menystinguda fins ara. Que alliberi la nostra llengua de tota servitud política i l'ajudi a desenvolupar-se sense connotacions. El canvi que en aquests moments ja és urgent i que només pot fer possible Pasqual Maragall.

Narcís Comadira és pintor i escriptor

A LA CONTRA per Horacio Altuna

(ve de la pàgina anterior)

